

OSOBNÍ ZPOVĚĎ

POKRAČUJE...

Tereza Hlušková

Osobní zpověď pokračuje

Tereza Hlušková

Brno, 2025
Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci v edici SOLIS,
první elektronické vydání a první tištěné vydání.

Autor © Tereza Hlůšková

Korektura: Lucie Zubalíková, Tomáš Rejc

Redakce a sazba: Emilly Ross, Kateřina Chaloupková

Monika Kurucová, Nicol Keith

Revize: Jana Beranová, Nikola Francová

Obrázek: Jana Blažková

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN

978-80-53064-00-2 (brožovaná verze)

978-80-53064-45-3 (epub)

978-80-53064-46-0 (PDF)

Anotace

Druhý díl autentické zpovědi Terezy Hlůškové pokračuje tam, kde první kniha skončila – v pákistánské věznici. Tereza otevřeně popisuje každodenní život za mřížemi. Vedle osobních výpovědí dostávají v knize prostor i její nejbližší. Skrze otázky položené jim i sobě Tereza ukazuje, jak se její příběh dotkl nejen jí, ale celého jejího okolí.

Upřímné svědectví o ztrátě, odvaze, tichu, které bolí, a lidech, kteří zůstali.

Varování:

Kniha obsahuje vulgarismy, informace o prostituci
a nelegální činnosti.

Zpověď právě pokračuje...

Citát od mamky:

Jestliže se rozhodnu pro vlastní potěšení sejít z cesty a vydat svůj život napospas zlu, mohu tvrdě narazit. Za cenu vlastního života. Uzdravení spočívá ve vymanění se ze strachu a prožití života v čisté lásce...

Předmluva

Soudit umí každý.

Jak už zaznělo v první knize, příběh Terezy H. není pokus o zviditelnění ani cesta k profitu. Je to varování. Připomínka toho, jak důležité je naslouchat včas tomu tichému varovnému majáčku v hlavě – před každým rozhodnutím, podpisem i předtím, než někoho pustíme do svého života.

Tereza za svou chybu zaplatila tím nejcennějším – svobodou. Dnes už je v očích zákona nevinná. Obvinění byla stažena a ona by se mohla do Pákistánu vrátit. Ale příběh, který se tam odehrál, nezmizí. Nejde ho smazat. Vymazat z hlavy. Vytrhnout ze životopisu. Prostě se to stalo.

A právě proto stojí za to si vyslechnout, co bylo dál.

Tahle kniha není jen silná. Je upřímná, autentická, místy surová. Nenabízí laciné výmluvy. Spíš pohled do světa, kde naděje přichází i odchází stejně rychle. Kde pomoc nepřichází vždycky včas.

A kde se ukáže, kdo ve vás věří, i když už nevěříte sami sobě.

Úvodem

Dostala jsem od vás stovky otázek.

Ptali jste se, jak to ve vězení opravdu chodilo. Jak jsem to zvládla. Jak chutná svoboda po čtyřech letech bez ní. A taky, co bylo dál. Ve druhé části knihy na všechno odpovím.

Projdeme spolu můj každodenní život za mřížemi, včetně momentů, kdy už to vypadalo, že není kam jít dál. A pak přijdou měsíce po návratu plné ticha, očekávání i nenadálé podpory. Ukážu vám nejen, co všechno jsem si musela znovu vybudovat, ale taky, co jsem ztratila a co mi zůstalo.

Nakonec dám prostor i lidem kolem sebe.

Těm, kteří mě podrželi, i těm, kteří odešli. Zjistíte, jak můj příběh vnímali rodiče, příbuzní, kamarádi i ten, komu dnes říkám snoubenec.

Celá zpověď je syrová, upřímná a místy bolavá, ale stojím si za každým slovem.

Na konci každé kapitoly najdete dvě otázky – jednu pro mě, na kterou jsem odpověděla hned, a druhou pro vás. Nejsou tam proto, aby zněly hezky, ale proto, abychom se zastavili a zamysleli se.

Děkuju, že jste otevřeli tuhle knihu. Děkuju, že mě posloucháte nejen tehdy, když je to snadné, ale i když to bolí. Snad vám text, co budete číst, něco předá. Nebo vás možná jen zastaví uprostřed dne a přiměje na chvíli přemýšlet. I to stačí...

Tereza

Kapitola 1.

Návštěvy ve vězení, dopisy o pomoc

Basa. Převychová, nebo jde o cejch do konce života? Nakladatelka po vyslechnutí celého příběhu řekla: „Každý z nás by si zasloužil alespoň jeden den prožít ve věznici. Třeba by si pak každý vážil toho nadechnutí na svobodě mnohem víc...“

Mně naděje po rozsudku zhasla a já si musela zvyknout na to, že ty čtyři stěny jako odsouzená na dlouhý čas jen tak neopustím. Ptáte se na návštěvy ve vězení. Bylo to trochu srandovní, protože pokud za mnou někdo chtěl přijít na návštěvu, musel být z mé rodiny nebo právník.

Ambasáda to měla složité, protože každá žádost o kontakt musela projít schválením, které mohlo trvat i tři týdny. Pokud jsem chtěla návštěvu, musela jsem si ji plánovat minimálně měsíc dopředu.

Jednou za mnou přišel zástupce českého velvyslance v Pákistánu. Aby se dostal dovnitř, řekl, že je bratr mého otce. Dokonce si vymyslel jméno a představil se jako Antonio.

Já byla úplně v šoku, protože jsem měla jen dva strýce, ale žádný z nich takové jméno neměl. Když ho ke mně pustili, vysvětlil mi, kdo vlastně ve skutečnosti je. Přišlo mi komické, jak snadno se dostal dovnitř. Nevinná lež způsobila, že ho vlastně vůbec nikdo nezkontroloval.

Takhle se za mnou snažilo dostat víc lidí. Třeba právník, který usiloval o můj případ. Nahlásil se na vedení věznice jako můj současný právní zástupce, ale když jsem přišla, seděl tam úplně cizí chlap. Oni ho pustili, aniž by si cokoliv ověřili.

Přišli za mnou i dva pánové, údajně čeští poslanci. Docela mě to překvapilo. Měla jsem nepříjemný pocit, že se něco děje, ale řekli, že jsou v Pákistánu na pracovní cestě.

Zastavili se ve věznici, aby se ujistili, že jsem v pořádku. V té době jsem už byla v Pákistánu dva nebo tři roky, takže jsem si na tamní

prostředí celkem zvykla. Měla jsem ale dojem, že se o mě upřímně nezajímal. Spíš si chtěli prohlédnout věznicu a zjistit, jak vypadám. Možná aby o tom mohli dál mluvit, nevím.

Na druhou stranu mi přinesli velký koš s ovocem. Manga, banány, jablka, broskve, za to jsem byla moc vděčná. Jestli se nějaký váš blízký dostane za katr, zásobujte ho jídlem a čtením.

Slíbili, že mi zařídí nějaké knížky a umožní mi zavolat tátovi přes WhatsApp, protože jsem už neměla možnost chodit k soudu a byla odkázaná jen na dopisy.

Po jejich návštěvě jsem je ještě kontaktovala, abych jim zpětně poděkovala za ovoce a za pomoc, kterou mi slíbili. Tu ale nakonec nedodrželi celou.

Jeden z nich se skutečně spojil s mým tátou a přijel za ním až do Hradiště. Slíbil, že mi pomůže dostat se z vězení. Asi vám nemusím říkat, jak to dopadlo...

Zhruba po dvou nebo třech měsících ten člověk napsal tátovi. Údajně byl varován, aby se do mého případu dál nepletl, což by se dalo chápat, ale osobně si myslím, že jednoduše slíbil věci, které nemohl splnit, a pak se už nechtěl dál angažovat. Takže pro mě to vlastně nakonec nebylo nic pozitivního.

Když máte dost času přemýšlet nad svým životem, rozhodnete se zkusit prostě všechno. Tedy v rámci možností. Já mohla hlavně psát. Psala jsem naší vládě, prezidentovi, ministrům, premiérovi a dalším. Poslala jsem asi šest dopisů, pokud si dobře vzpomínám. Žádala jsem v nich o pomoc, nebo alespoň o to, zda by mě nemohli přesunout do Česka, abych si zbytek trestu odseděla tam.

Odpověď byla jednoznačná. Mezi Českou republikou a Pákistánem neexistuje dohoda o výměně odsouzených, tudíž mě nemohli převést zpět do vlasti.

Převoz je v takových případech možný jen tehdy, pokud je v Česku nějaký odsouzený Pákistánec, který by s výměnou souhlasil. To byla realita, kterou jsem musela přijmout.

Při psaní dopisů jsem ve skutečnosti doufala v milost. Přála jsem si,

aby mě propustili, nebo mi umožnili zkrácení trestu třeba na půlku. Chtěla jsem mít všechno za sebou. Nešlo mi o převoz jako takový, protože v Pákistánu to bylo relativně v pohodě.

Táta říkal, že v českých věznicích jsou odsouzení běžně napadáni spoluvězeňkyněmi a dochází dokonce i ke znásilnění. Prý jsem mladá, hezká holka a hrozilo by mi tam nebezpečí. Myslel si, že by si na mně smlsly.

Většina žen u nás sedí kvůli drogám, alkoholu nebo zanedbání péče o dítě. Usoudila jsem proto, že v Pákistánu budu mít větší klid.

Jako cizinka jsem se neměla tak špatně jako ostatní.

Usilovat o přesun vlastně nebyl ani můj nápad. Jeden můj kamarád si přál, aby mě přemístili, a já si tak trest odpykala v Česku. Myslel to dobře, protože by mě mohla navštěvovat rodina i přátelé.

Vídali bychom se, což by bylo super, ale jak už jsem říkala, nepovedlo se. Vzdálenost, cizí země a horko tak představovaly obrovskou překážku.

Jen pro zajímavost, prezident mi třeba vůbec neodepsal.

Dokonce jsem napsala dopis i papežovi, který ho asi přijal, ale nevím to jistě. Přišla mi stvrzenka s jeho razítkem, takže ho sice nejspíš osobně převzal, ale neodpověděl.

Jediný, kdo mi na dopis reagoval, byl premiér. Netuším, jestli on osobně, nebo někdo z jeho kanceláře, ale předal můj případ na ministerstvo spravedlnosti.

Ti ale reagovali tak, že pokud se to stalo na území Pákistánu, tak s tím oni jako Česká republika nic neudělají. Já od nich vlastně ani tu pomoc nějak nečekala.

Kromě ambasády tam byli úžasní a snažili se mi pomáhat alespoň pasivně. Jediný, kdo za mě vždycky orodoval, byla moje vlastní rodina a nejbližší.

OTÁZKA:

Terezo, co pro tebe osobně znamenala naděje v době, kdy tě skoro všichni, včetně státu, nechali vlastnímu osudu? A co tě tehdy drželo nad vodou nejlíc?

Do doby, než jsem se dostala do vězení, jsem hodně cestovala sama. Nebála jsem se navštěvovat cizí země, a tak jsem hodně *kopala sama za sebe*. To mi pomohlo i ve vězení. Nespolehala jsem se na nikoho, snažila jsem se vše řešit sama. Ano, jídlo a peníze mi sice obstarávala rodina, jak se odtamtud dostanu, jsem si zařizovala sama. Nějak jsem spolehala na to, že ostatní uvidí, že nejsem zlý člověk, a třeba mě vyslyší. Věřím, že i kdyby kdokoliv ze zmíněných politiků chtěl, tak by stejně nemohl zasáhnout. Zákon je zákon a není jen tak lehké ho obejít a někomu pomoci. Takže jsem doufala, věřila, a nakonec se povedlo. Sice za to nemohly moje dopisy, ale stačila Boží vůle. Člověk se musí spoléhat hlavně sám na sebe, a pak se z toho neposere.

Proč jsme zvolili zrovna tuto otázku?

V této kapitole jsme se mohli dočíst, jak se Tereza marně snažila postavit systému a psát dopisy politikům. Setkala se i se sliby, které nakonec nebyly splněny. Místo zklamání ale zůstala silná a dál všemu čelila. Tahle otázka jde na dřev, dotýká se vnitřní motivace a síly přežít v cizím prostředí i bez opory zvenčí, a my za ni děkujeme Kristýně T.

◆ OTÁZKA PRO ČTENÁŘE:

„JAK BYS REAGOVAL/A TY, KDYBYS BYL/A V CIZÍ ZEMI UVĚZNĚN/Á A NEMĚL/A MOŽNOST SE DOVOLAT POMOCI? KOMU BYS NAPSAL/A A CO BYS MU SDĚLIL/A?“

Kapitola 2.

Zkracování trestů, povinnosti vězeňkyň

V Pákistánu mají každoroční slavnosti, podobně jako my máme Vánoce nebo Velikonoce, tak oni mají své svátky, jako je například Eid, přesněji velký Eid, malý Eid, a potom Ramadán. Během těchto svátků často přijde nějaký politik, například ministr, a oznámí, že Bůh „odsekne“ lidem určitou část trestu, většinou jen krátký zlomek – měsíc či dva.

Kdo má třeba roční trest, tak si reálně odsedí jen deset měsíců, protože dva měsíce mu z trestu odečtou, u vyšších trestů tuhle změnu moc nepocítíte.

Co je ale důležité, někteří soudci s tím už dopředu počítají. Řeknou si například: „Tomuhle chlapovi bych dal pět let (třeba za vraždu), ale vím, že mu během těch pěti let několikrát zkrátí trest kvůli svátkům, takže si reálně odsedí jen čtyři roky a něco.“

Proto mu rovnou dají vyšší trest, aby se to „dorovnal“.

Jedna holka dostala osm let (stejně jako já), ale její trest byl bez těch zkracovacích měsíců. Teď už si odseděla čtyři a půl roku. Když se to všechno sečte, včetně doby, kterou měla odečtenou kvůli různým svátkům, vychází její délka pobytu za mřížemi skoro na pět let. Takže by ji už vlastně mohli propustit. Hrozně jí přeju, aby se dostala na svobodu.

Nedávno mi psala dopis, že jí moc chybím a mám napsat, jak se mám a co je nového.

Napsala mi ho vlastnoručně a předala ho jedné z bachařek, která na mě dostala číslo od kamarádky. Dlouho se neozývala, protože měla asi měsíc dovolenou, ale nakonec mi dopis poslala přes WhatsApp.

Bachařky se v Pákistánu často točí. V jednu chvíli jsou v jedné věznici a následně je přeřadí jinam. Někdy proto, že udělají průšvih, jindy je ale přemístí jen tak. Zaměstnání je to nestálé. Za tu dobu, co jsem tam byla, se jich kolem mě vystříдалo snad třicet.

Některé z nich tam ale byly pořád, od začátku až do konce.

Když nějaká bachařka udělá větší průšvih, třeba donese něco zakázaného dovnitř, nebo si na ni někdo stěžuje, tak ji ředitel okamžitě převelí do jiné věznice. Nejčastěji do Multánu. Věznice v Multánu je prý úplný masakr.

Nebyla jsem tam, ale podle vyprávění holek a bachařek se jedná o místo, kde vězeňkyně celý den jen sedí na chodníku. Když spadne list ze stromu, musí vyběhnout, sebrat ho a odnést pryč. Musí tam být absolutní pořádek, nemají žádnou volnost. Ani vězeňkyně, ani bachařky.

Říkala jsem si, že kdybych byla Pákistánka a byla v běžné věznici, musela bych každý den brzy vstávat. Mají to tam rozdělené na směny a střídají se po týdnech nebo po měsících.

Říká se tomu *mashaqat*. Je to taková pracovní služba, povinnost, něco jako úklid.

Holky jsou přidělené na různá „stanoviště“. Například jedna vězeňkyně uklízí v salonu krásy ráno, druhá večer. Jiná uklízí kanceláře, další nemocnici. Tam je víc žen najednou, aby vše udržely pořádně čisté.

V průběhu dne si holky mohou kontrolovat svoje stanoviště, jestli tam je čisto, něco nespadlo a nic nechybí.

Ráno a večer přichází kontrola od bachařek, takže prostory musí být v pořádku.

Každá má svou zodpovědnost: úklid jídelny nebo třeba práci v kantýně.

Jedna holčina měla velký sešit a každý den obcházela všechny vězeňkyně. Zapisovala, co si kdo přeje z kantýny. Někdy si ji holky musely samy najít, jindy seděla pod stromem a ony chodily za ní.

Když viděla, že já nerada chodím mezi lidmi, přišla rovnou za mnou na celu s dotazem: „Terezo, chceš něco z kantýny?“

Dala mi růžový lístek, na kterém bylo číslo účtu a částka, kterou mám k dispozici. Napsala jsem si tam, co chci, a ona to zařídila.

Takže odsouzené mají určité povinnosti, ale ráno si uvaří snídani,

nají se, uklidí si věci a postel, a pak se věnují své službě.

Samozřejmě by si každá měla ráno aspoň opláchnout obličej a tělo, i když se úplně nespřchují. Tohle tam nikdo extra neřeší. Ale základní hygiena a opláchnutí jsou běžnou součástí dne.

Taky by se měly pomodlit, jak to vyžaduje víra. V devět hodin vždy přichází vedoucí a kontroluje, jestli je všechno v pořádku – hygiena, úklid a celkový chod oddělení.

Ženy si pak samy připraví oběd, nají se a často hrají karty nebo deskovou hru, která se jmenuje *Ludo*. Když jsem jednou řekla, že jsem měla klienta v Belgii, který se jmenoval Ludo, smály se, že si hned představily tu hru.

Pak si chystají večeri a večer se buď dívají na televizi, povídají si, tancují, nebo si prostě dělají, co chtějí. Není to tak, že by celý den jen pracovaly, ale povinnosti ráno a večer mají. Úklid a základní práce jsou přesně rozdělené.

Ráda bych se s vámi podělila o jednu historku: Superintendenti (ředitelé věznice) se taky často střídají. Za dobu, co jsem tam byla, jsme měli dva. Jeden se pak dokonce vrátil a ten byl tedy skvělý.

Neměl o mě vyloženě zájem, ale šlo na něm vidět, jak je rád, že tam má bílou holku. Vždycky, když přišel mezi ostatní vězeňkyně, tak se otočil jen na mě s otázkou: „Terezo, jak se máš?“

A já se pokaždé styděla odpovědět, protože mi to přišlo nefér vůči ostatním. Nechápala jsem, proč se ptá jen mě.

Pak ho ale přeřadili, protože u jednoho z policistů se ve skřínce našla tráva. Nikdo neví, jestli ji měl pro vlastní potřebu, chtěl ji prodat vězňům nebo kolegům, ale kvůli tomu incidentu byl náš superintendent přesunut do věznice v Islámábádu.

On byl samozřejmě rád, přece jen Islámábád je hlavní město a tamní věznice funguje úplně jinak. Vězeňkyně tam sice nemají všechno, ale rozhodně tam panují lepší podmínky, nebývají bité a prostředí je modernější.

Místo něj nám přiřadili nového ředitele. A já si říkala: „Proboha, já si tady dva roky zvykám na jednoho, máme už takový „vztah“, že když

něco potřebuji, napíšu mu žádost, a on mi pomůže.“

Vždy jsem mu psala formálně: *Dear and respected superintendent...* a připojila třeba lístek z kantýny s tím, že mi nedorazilo ovoce. Požádala jsem ho, ať z mého účtu vezme pět set rupií a pošle mi ho.

Upřímně, skoro nikdy si ty peníze nevzal. Naopak, když jsem třeba zrovna žádné neměla, tak mi i sám nějaké dal. Ne tisíce, ale třeba tisíc rupií, což mi zajistilo jídlo klidně i na dva týdny.

Nový ředitel byl taky skvělý. Už na první pohled na něm bylo vidět, že budí respekt. Později jsem se dozvěděla, že v té věznici už kdysi pracoval, ale to bylo ještě předtím, než jsem se tam dostala já.

Vlastně si vzpomínám, že jsem od něj něco potřebovala, už když za mnou přišel poprvé. Měla jsem štěstí, protože pokaždé, když jsem něco chtěla, vedoucí mi většinou vyhověla. Zhruba tak z osmdesáti procent. A těch zbývajících dvacet procent? Ta už buď nebylo v její kompetenci, nebo si myslela, že to přeháním. Když už měla pocit, že si toho chci vydupat až moc, řekla mi: „Víš co? V pátek přijde superintendent. Počkej si na něj na dvoře, nebo v cele.“

Postupem času jsem se otkala a už jsem nebyla ta zakřiknutá holka s šátkem, takže jsem se ho při každé návštěvě pokaždé na něco ptala. Pořád jsem něco řešila – Proč není v kantýně tohle? Proč nejde televize? Kdo přijde na vizitu? A tak jsme si neustále povídali.

Když šlo o něco, co muselo být oficiálně podáno, třeba když mi nepřišel balík nebo chyběly dopisy, musela jsem stížnost napsat na papír. Jakmile přišel na celu, předala jsem mu ten papír, něco jsem mu k tomu řekla, on si ho přečetl a většinou to schválil nebo zařídil.

Hned jak ten nový superintendent přišel poprvé na vizitu, už jsem mu zase podávala nějaký papír. Nepamatuji si, co jsem tehdy potřebovala, ale on mi to hned odkýval.

Marián (dnešní snoubenec) se tomu zpětně hrozně smál. Při vyprávění reagoval: „Ty vole, ty místo toho, aby ses klepala strachy, že jsi v base v cizí zemi, tak tady děláš petice.“

A já na to: „Jo, protože si nenechám srát na hlavu.“

První rok možná jo, tehdy jsem se fakt bála, nevěděla jsem, co se bude dít, a radši jsem se držela zpátky, ale jakmile mi došlo, že už tam prostě jsem, není úniku a musím přežít, tak jsem se rozhodla jednat. Začala jsem si to tam organizovat tak, abych mohla nějak fungovat.

Třeba s kamarádkou (napůl Indka, napůl Pákistánka) jsme řešily, že v kantýně nebylo nikdy žádné ovoce. A teď si představte, že někdo nechodí k soudu, nemá žádné návštěvy, žádné balíčky a v kantýně se ovoce neprodává. Tak kde ho má člověk sehnat? Bachařky ti nic donést nemůžou. To si ho máš vypěstovat? Kde, jak?

Věznice sice měla pár ovocných stromů, mango, fiky, ale to bylo spíš „kdo dřív přijde, ten dřív mele“. Kdybych chtěla mango, musela bych sedět celý den pod stromem a čekat, až spadne.

Hlavně ta manga byla taková malinká, nedozrálá. Chuťově dobrá, ale kyselejší. Většinou se přidávala do *acháru*, což je něco jako čalamáda, ale z papriky, květáku, mrkve a další zeleniny.

Dává se do toho právě i nezralé mango. Všechno bylo chutně naložené. Fakt výborné. Když si na to teď vzpomenu, tak se mi úplně sbíhají sliny. Přidával se tam ocet, olej, bylo to pálivé a dost kyselé.

Oni tam totiž ještě přidávali něco, čemu říkali *imli*. Tohle jsem si pak googlila – myslím, že se to jmenuje *tamarind*, nebo něco na ten způsob. Taková slizká švestka, hrozně kyselá, ale výborná. Dá se jíst jen tak, ale hodně se přidává právě do salátu, kterému říkali *achár*.

Holky většinou čekaly pod tím velikým mangovníkem, který rostl před kanceláří. Jenže my vězeňkyně tam neměly co dělat, takže když šla třeba vedoucí domů někdy okolo čtvrté, tak toho ženy využily a čekaly pod ním, než něco spadne.

Bylo jich tam třeba deset, povídaly si a čekaly, až zafouká vítr. Jakmile spadlo jedno mango, všechny se za ním rozběhly. Jo, to bylo radosti.

Moje kámoška, co mi tam dělala tu „náhradní mamku“ (ta ze Srí Lanky) říkala: „Já si dneska sednu pod strom, vezmu si knížku, vodu a budu čekat na mango.“

Chudák, seděla tam celý den a nakonec ulovila jedno malé mango,

ale byla šťastná, jako kdyby vyhrála jackop.

Když se v noci zavřely cely, manga si rozebraly bachařky. Jedna moje kámoška, se kterou jsem se měla ráda, přišla na noční směnu a na sobě měla pákistánské šaty, které nosily běžně i bachařky.

Přišla ke mně a přes mříže mi na postel hodila asi deset malých mang. Byla jsem v šoku a měla radost jako malé dítě. Bohužel moje druhá kámoška ze Srí Lanky se naštvála.

„Já tam seděla celý den kvůli jednomu mangu a ty máš deset!“

Odpověděla jsem: „No vidíš, a já ani nevylezla z cely.“

A právě kvůli takovým situacím jsme s tou mojí kámoškou (napůl Indkou, napůl Pákistánkou) udělaly petici, že chceme ovoce v kantýně.

Nešlo o klasickou petici, kde se sbírají podpisy, protože v Pákistánu, co si budeme, názor ženské v base nikoho nezajímá, ale prostě jsme celou záležitost nějak řešily se superintendentem.

Zareagoval naprosto skvěle a slíbil nám, že ovoce v kantýně bude. Sice nás upozornoval, že bude trochu otlučené, ale nakonec to nebylo nic hrozného. Za celou dobu jsem narazila jen na jednu lehce nahnilou mandarinku.

Nakonec jsme tedy docílily i tohohle. Možná, že ho tam mají doteď. Musím se zeptat kámošky, jestli ho pořád dostávají, nebo to naším odchodem skončilo.

A teď vtipná historka: Ten nový superintendent měl rituál. Začínal kontrolou největšího baráku, kde byly ženské, co už měly tresty. Pak se šel podívat do kuchyně, do nemocnice, až postupně prošel celý areál. Kontroloval, jestli je uklizeno a jestli je vše, jak má být.

Po cestě se zeptal každé ženské: „Je všechno v pořádku?“

Samozřejmě mu odpověděly, že ano.

Nikdo si nedovolil říct ne, protože kdyby to udělaly, bachařky by je potom zmlátily.

Když za mnou někdo přišel a zeptal se, jestli mám problém, tak jsem řekla, že jo. Nikdy jsem si nestěžovala na bachařky ani na vedoucí, většinou jen na to, že něco nefunguje. Třeba že neteče voda nebo je něco špatně v kantýně. Takové běžné věci, nic osobního.

Vedle mě seděla holka, moje kamarádka (napůl Pákistánka, napůl Indka). Dostala trest smrti, protože údajně zabila dva lidi, ale tvrdila, že je nevinná.

Upřímně, dodnes nevím, jestli jí mám věřit, ale byla fakt drsná. Vždycky, když přišel ředitel věznice, už měla připravený papír, kde si stěžovala. Klidně napsala i do hlášení, že vedoucí je kráva, pomlouvala jí a vůbec jí nevadilo, že to někdo uvidí.

No a pak přišel nový superintendent. Byl strašně vysoký, tak dva metry. Nebyl ošklivý, měl knírek, krátké vlasy, asi tak čtyřicet pět let.

Jednou šel do baráku, kde byly holky s těžšími tresty, hlavně Pákistánky. Tam se nacházela koupelna se třemi záchody a dvě sprchy. No, sprchy... tekla tam jen voda z kohoutku, takže jsme si vodu napouštěly do lavoru a myly se tak, jak to jen šlo. Mezi sprchami a zbytkem místnosti stála zídka, aby tam nebylo vidět.

Ten superintendent, díky tomu, že byl vysoký, přes tu zídku viděl a zahlédl na zemi použitou vložku.

Ležela na podlaze, jak ji zřejmě nějaká holka vytáhla, dala bokem s tím, že ji pak vyhodí a zapomněla na ni. Bohužel i to se stává. Problém byl, že nikdo nevěděl, která z nich to udělala.

Nám sice situace přišla vtípná, ale nikdo se smát nesměl. Jedna z bachařek vzala všechny ven a každá z nich se musela svléknout, stáhnout kalhotky, ukázat, jestli má menstruaci a taky, co používá – jestli vložky nebo tampóny, a jaké značky.

Vedoucí našla čtyři holky, co měly menstruaci a používaly právě ten typ vložek, co se válel na podlaze.

Nakonec se záležitost vyřešila sama, protože jedna z nich se přiznala. Bachařky ji za to zmlátily. Pákistánky už jsou na takové chování zvyklé. Bitky jsou tam na denním pořádku, jelikož fyzické tresty nejsou zakázané a nikdo je v podstatě neřeší.

OTÁZKA:

V jakém momentě ses přestala bát a začala sis místo přežívání „vybojovávat“ podmínky pro život, a jak tě to změnilo?

První rok ve vězení jsem se opravdu bála, a to všeho. Vedení, vězeňkyň, policistů venku, soudců... Poznávala jsem pákistánskou kulturu a pokoušela se začlenit. Na všechny jsem byla milá, což mi nedělalo problém. Tak nějak jsem se snažila zbytečně nevyčnívat, i když to bylo velmi těžké. Když jsem se naučila urdu, cítila jsem se víc sebevědomě, jako bych byla „jedna z nich“.

Tuto otázku nám poslala čtenářka Lucka, která k ní připsala i krásné poděkování za první díl. Lucko, moc děkujeme za přízeň!

◆ OTÁZKA PRO ČTENÁŘE:

„JAK BY SES VYROVNAL/A S PRAVIDLY A REŽIMEM VE VĚZENÍ? DOKÁZAL/A BYS DODRŽOVAT ROZKAZY A MLČET, NEBO BY SES OZÝVAL/A, I KDYBYS RISKOVAL/A TREST? MÁŠ V SOBĚ SPÍŠ SKLON PŘIZPŮSOBIT SE SYSTÉMU, NEBO HO ZPOCHYBNIT, KDYŽ CÍTIŠ NESPRAVEDLNOST? CO BYS UDĚLAL/A, KDYBYS BYL/A NA MÍSTĚ, KDE SE SPRAVEDLNOST MĚŘÍ ÚPLNĚ JINÝM METREM?“

Kapitola 3.

Jídlo ve věznicí

Netuším, jak stravování funguje v českých věznicích, ale myslím, že je to hodně podobné jako jinde. Vězni prostě dostávají jídlo, to je jasné, ale rozhodně se do kriminálu nechodí za účelem zdravé výživy.

Určitě nám ke snídani nedávali jogurt nebo jablko. Nezáleželo na tom, abychom byly zdravé a štíhlé. Spíš jsme dostávaly takové jídlo, které člověka zasytí, a hlavně, aby ho nebylo potřeba moc.

Třeba nějakou placku s luštěninami, která byla smažená na oleji, pálivá a s chilli. Takže jsme byly najedené a do oběda neměl nikdo hlad.

Oběd byl zase dost podobný. Všechno bylo dělané tak, aby vás to zasytilo a nebylo potřeba pořád žádonit o další jídlo. Myslím, že takhle to chodí i v Česku.

Kamarád říkal, že ve vězení jedou hodně knedlíky, chleba a zahuštěná jídla, aby byl člověk nacpaný.

Pak samozřejmě záleží, jak se s tím každý vyrovná psychicky.

Někteří, když jsou ve stresu, tak nejlí. Já jim upřímně závidím. Fakt. Jsou lidi, co prohlásí: „Jsem na nervy, tři dny jsem nic nejedl.“

A já si říkám: „Ty vole, to bych chtěla. Jenže já, když mám stres, tak jdu a nakoupím si brambůrky, čokoládu, zmrzlinu, konzervy, hotovky... zalezu si do postele a jím. Jsem typ člověka, co stres zajídá.

V base mě prostě nic moc jiného nedělalo šťastnou. Ze začátku teda vůbec nic. Až později mě začalo bavit čtení. Pak mi po čase chodily balíčky od známých a rodiny. A fakt jsem se na ně těšila.

Byly v nich knížky, časopisy, nějaké bonbóny, léky, občas oblečení nebo dopis. Já si to dávkovala – jeden den knížka, druhý den časopis, třetí den sladkosti... aby mi rozbalování vydrželo třeba na týden. Taková byla moje radost.

Ale jinak jsem fakt jen žrala. První dva týdny jsem ani nevěděla, že v kantýně mají sladkosti, tak jsem si za šedesát rupií koupila

krystalový cukr a jedla ho rovnou ze sáčku u knížky. Klidně kilo cukru za týden.

Třeba když jsem šla k soudu, kde nebylo žádné jídlo, tak jsem celý den nejedla, jen kouřila a pila vodu. A večer? Totální vlčí hlad. Sežrala jsem všechno, co jsem měla, a šla spát.

Žádný pohyb. Žádná aktivita. A to se opakovalo. Pak jsem zjistila, že v kantýně jsou brambůrky, nudle, čokolády, Nutelly... Masakr a na mě bič.

Jak jsem dostala trest, řekla jsem si: „A dost!“

Měla jsem odsezený rok a půl a čekalo mě dalších sedm. Tak jsem se rozhodla, že budu cvičit. A fakt se mi to podařilo. Za dva a půl roku jsem zhubla na padesát kilo. A ne tak, že bych byla kost a kůže. Cvičila jsem, měla jsem ploché břicho, trochu tvarovaný pas, žádný podbradek.

Když jsem odcházela z vězení, nikdo by mě nepoznal. Média tam nebyla, telefon jsem neměla, takže z té doby neexistuje žádná moje fotka, ale opravdu jsem zhubla patnáct kilo. Viděla jsem se poprvé ve velkém zrcadle jen ve spodním prádle a sama sebe jsem nepoznala.

OTÁZKA:

Terezo, když se ohlédneš zpátky – byla pro tebe jídla ve vězení spíš fyzická potřeba, nebo psychická útěcha?

Obojí. Jídlo od malička miluju a nikdy ho nemám dost. Ne že bych byla hamižná, ale jídlo a pochutiny jsou taková moje berlička, když se něco děje. Vlastně jím skoro pořád, haha.

Nejradši mám českou kuchyni a sladké. Později jsem to v base dělala tak, že jsem jedla, co jsem chtěla, ale měla jsem určité návyky. Takže jsem zároveň cvičila, pila horkou vodu s citronem, mátou a skořicí.

Pila jsem sirup na ředění krve, ale spíš mi pomohl

Vážený čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Osobní zpověď* pokračuje.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.